अथ आदिदेश सर्वज्ञो हरिः क्षीराम्बुधिस्थितः
नारदाख्यं मुनिवरं दर्शनार्थम् उपागतं । 8
देवर्षे नन्दनोद्यानवर्ती राजा पुरूरवाः
उर्वशीहृतचित्तः सन् स्थितो विरहनिःसहः । 9
तद् गत्वा मम वाक्येन बोधयित्वा शतक्रतुं
दापय त्वरितं तस्मै राज्ञे ताम् उर्वशीं मुने । 10
इत्य् आदिष्टः स हरिणा तथा इत्य् आगत्य नारदः
प्रबोध्य तं तथाभूतं पुरूरवसम् अब्रवीत् । 11
उत्तिष्ठ त्वत्कृते राजन् प्रहितो ऽस्मि इह विष्णुना,
स हि निर्व्याजभक्तानां न एव आपदम् अपेक्षते । 12
इत्य् उक्त्वा आश्वासितेन अथ स पुरूरवसा सह,
जगाम देवराजस्य निकटं नारदो मुनिः । 13
हरेर् निदेशम् इन्द्राय निवेद्य प्रणतात्मने
उर्वशीं दापयामास स पुरूरवसे ततः । 14
तद् अभूद् उर्वशीदानं निर्जीविकारणं दिवः,
उर्वश्यास् तु तद् एव आसीन् मृतसंजीवनौषधं । 15
अथ आजगाम भूलोकं ताम् आदाय पुरूरवाः
स्वर्बधूदर्शनाश्चर्यम् अर्पयन् मर्त्यचक्षुषां । 16
ततो ऽनपायिनौ तौ द्वाव् उर्वशी च नृपश्च सः
अन्योन्यदृष्टिपाशेन निबद्धाव् इव तस्थतुः । 17

Digitized by Google